

бака. Мъчителни разни мысли размъщахъ ума на момиченцето, мъчено отъ любовъ и обиколено отъ мрака на слѣпотата си. Недія преобрази тогасъ гоненіята на сѣдбата си, която я бѣ хвърлила далечъ отъ бащината ѝ земя, далечъ отъ сладчайшитѣ майчини ѝ милванія, която я е повивала ещо дѣтенце лишено отъ свѣтлината на деня, лишена отъ свой си ръководителъ, злочеста въ най сладостното чувство на сърцето си, мъчена отъ безнадежна любовъ освѣтявана отъ слаба само луча, която обнадѣваше гръцката ѝ фантазія когато помисляше за силата на вълшебствата и на либичета.

Въ сърцето на бѣдното момиченце, природата бѣ всадила семе на добродѣтеля, което нѣкога щѣше да принесе плодъ. Училището на бѣдствіята не е сѣкоги спасително; напстина нѣкоги то умекотява и услажда злочеститѣ, но колко ожесточава и разваля сърцата нмъ! Когато помислимъ, че повече отъ другитѣ са гонимъ отъ жестокостята и неблаговоленіето на сѣдбата, и виждамы че дѣлата ни не ны правѣтъ достойни за едно таквось умразно исключеніе, тогасъ навиквамы да гледамы на чловѣческія родъ като на нашъ врагъ, образувамы си смѣлы заключенія, боримъ са съ първоначалното добро на природата си, предавамы са на най силнитѣ страсти, които възбужда въ насъ съзнаніето на обидата ни. Недія продадена за печалба ещо дѣте като робиня, осъдена да са покорява на сребролюбивы тираны и да мѣнува щастіе само когато са напои съ горчевинитѣ на полюгъ животъ, не е чудно, ако са бѣ измѣнила, и ако дарованіята съ които я бѣ надарила природата са преобърнахъ на недостатѣцы. Понятіята и за правдата и за кривдата са омрачихъ отъ страстьта на която са предаде съ увлеченіе и трагическитѣ древни страсти, които вълнувахъ сърцето на Мирра и на Медія и на други нѣкои отъ мъчителна любовъ, тѣ същитѣ обладавахъ и раскъсвахъ сърцето на Недія.

Времето са минуваше и на таквызи жестоки мысли са предаваше слѣпата, когато са чу лекъ единъ шумъ въ стаята.

— Благодарѣ, безсмъртнитѣ богове! рече Юлія, врижхъ са вече отъ страшната онѣзи пещера. Ела Недіе, да си идемъ.

Нито дума продума Юлія преди да сѣднѣтъ въ колата.

— О, извика тогасъ дѣщерята на Диомеда, като треперяше ещо. Каква сцена! каквы страшны вълшебства! какво погребално бѣше лицето на вѣщицата! но да го не помевувамы вече! зехъ вече питіето и ти ми са поручава за слѣдствіето; съперницата ми подиръ малко ще бѣде безразлично лице предъ очитѣ на любовника, и азъ да, само азъ ще бѣдѣ предметъ на обожаніето на Главка.